

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conferentiæ Theologico Morales

Compendiosè propositæ ac breviter resolutæ Ad Usum Directorum
Conferentiarum Hebdomadalium ... DD. Parochorum, Curatorum,
Confessariorúmque omnium

Ex Materia De Actibus Humanis Excerptarum

Sargar, Elisaeus

Augustæ Vindelicorum, 1720

Remedium contra Luxuriam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41214

tactus; quo spectant oscula & amplexus, de quibus
sup. plura.

Remedium contra Luxuriam.

220. I. **J**ubeat Confessarius diligentius considera-
re, quanta damna corpori & animæ hoc
peccatum afferat: in quantum periculum salutis se
coniciat: quantam ab eo aversionem Deus habeat,
quam quidem colligere licet ex pœnis etiam in hac
vita inmissis; nimirum diluvio mundi: incendio
Sodomæ, aliarumque civitatum: Davidis fuga:
maritis septem Saræ ab Asmodæo jugulatis: Juve-
nis Lubecensis interitu (de quo vide Nicetam Dre-
xeli l. 2. c. 12. §. 9.) Luxoriosi Presbyteri animam
simul & semen effundentis, ut videre est in Specul.
Exempl. dist. 1. ex. 96.

II. Jubeat bene ponderare difficultatem curan-
di hoc vitium, si semel invalescat. Eum in finem
in memoriam revocet gradus, per quos in eo ad
damnationem descenditur, quos S. Gregorius his
verbis indicavit. Ex quo luxuria mentem alicu-
jus semel occupaverit, vix eum bona cogitare per-
mittit: sunt enim desideria viscosa, quia ex sugges-
tione oritur cogitatio, ex cogitatione affectio, ex af-
fectione delectatio, ex delectatione consensus, ex
consensu operatio, ex operatione consuetudo, ex
consuetudine desperatio, ex desperatione peccati
defensio, ex defensione gloriatio, ex gloriatio
damnatio.

III. Moneatur, quod luxuria sit similis ollæ in-
censæ, atque ideo eadem media ad illam extinguen-
dam adhibenda sint, quæ pro olla refrigeranda, si-

cut enim ad hunc finem aut ligna subtrahuntur, aut aqua superfunditur frigida, aut omnino ab igne olla removetur; ita pariter is, qui luxuriam extinguere cupit, debet aut aquam castigationis, & tribulationis superfundere ad imitationem S. Pauli castigantis corpus, ne reprobus efficeretur: aut ligna seu materiam subtrahere per abstinentiam ab immoderato potu & cibo, in quibus teste Apostolo, est luxuria: aut omnino remove ab igne per fugam occasionum.

IV. Frequentem usum Confessionis & Communionis singulariter suadeat; vix enim quidquam his efficacius pro hoc vitio curando reperitur, uti fassus est civis ille Ferrariensis, qui ante hunc usum perpetuis tentationibus vexabatur: & expertus est miles, qui suadente S. Bernardo Eucharistiam accipiens summam mox aversionem à concubina concepit, quam tamen ante summè deperierat.

V. Fugam otii etiam singulariter commendat juxta notum illum antiquum versum; *otia si tollas, perire cupidinis arcus*: id quod multiplici experientiâ non semel probatum est, præcipuè illius Monachi, qui in sæculum redire volens, monitus est à patre spirituali, ut per quadraginta dies in eremum secederet, & labori vacaret: quod ubi fecit, paulò post dæmonem specie Æthiopis obvium habuit, consistentemque, quòd per laborem & obedientiam illius devictus sit.

VI. Ante omnia verò suadeat, ut quotidie Christum crucifixum, & B. Virginem certis precibus venerentur, qui ejusmodi vitio laborant, auxiliùmque ad victoriam de eo reportandam implorent,

rent, ad quod non parum proderit, si persuadere possit, ut aliquoties ad tantorum Patronorum honorem (maximè die Veneris & Sabbathi) à tali vitio abstineant.

I.

INVIDIA.

221. I. **D**efinitur, est odium alienæ felicitatis, tristitia de bono alieno inordinata. Clarissimè ex D. Thom. 2. 2. q. 63. a. 1. Invidia est tristitia de bono alieno æstimato ab invidente ut malo proprio; quatenus scil. minuit & obscurat propriam invidentis excellentiam, quo differt ab odio proximi: odio enim quis malè vult proximo, gaudet de ejus malo, & consequenter etiam tristatur de ejus bono. Est ergo invidia genuina proles superbiæ, cujus inordinatio consistit in hoc, quòd quis ita inordinate amet, vel appetat sibi propriam excellentiam in bonis veris vel fictis, ut nolit ejusmodi vel similia bona inesse proximo suo; indeque si videat ea proximo inesse, invidet ac tristatur, ac velut ringitur amarulento affectu. Præclare D. August. l. 11. de Genesi ad litt. c. 14. *Amando quisque excellentiam suam vel paribus invidet, quòd ei coequentur: vel superioribus, quòd eis non coequentur.*

II. Invidia peccatum mortale est ex genere suo secundum omnes, duplicem enim malitiam involvit: unam contra charitatem proximi: alteram specialem contra voluntatem Dei: cum enim voluntas Dei sit immediata causa distributionis bonorum ac donorum omnium, voluntati Dei repugnare con-

R 5.

vin.